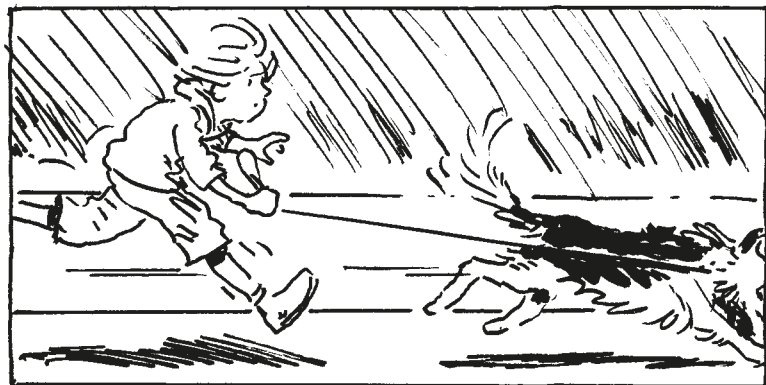

3.

Pavel sotva stačil držet s Dustym krok. Dusty totiž běžel zhruba tak rychle jako rychlík Intercity na volné koleji. No, skoro tak rychle.

A než ho Pavel mohl zastavit, začal pes dorážet na policisty a štěkat na ně. Byli dva, jeden muž s knírem a jedna žena s blond vlasy.

Kníratý policista dal ruce vzhůru a ustupoval k policejnímu vozu.

„Ne!“ vykřikl Pavel. „Nechej toho, hned pojď ke mně.“ Mluvil samozřejmě na Dustyho, nikoli na toho policistu.

„Kouše?“ zeptala se vystrašená policistka a šátrala po svém pouzdře s pistolí.

„Kdepak!“ uklidnil ji Pavlův tatínek. „To je náš pes.“

„Ten vám nic neudělá!“ zaštěbetala Pavlova sestra Šarlotka. „Chce si jen hrát!“

„Dusty!“ okřikla psa maminka. „Tak dost! Na místo!“

„To je pes mých sousedů!“ vyjekla zhrozně paní Košťátková a sepnula ruce, jako kdyby se bála, že policisté kolem sebe začnou bezhlavě střílet ze strachu, aby je pes nepokousal. „Ten pes je moc milý, vážně! Ten by neublížil mouše!“

